

**Državno pa
mednarodno
priznanje
slovenskim
penzionistkam**

STR. 3

**Dober pop se
tö do smrti vči**

STR. 6

Porabje

ČASOPIS SLOVENCEV NA MADŽARSKEM

Monošter, 18. aprila 2013 ☀ Leto XXIII, št. 16

Išo mo v šaulo...

8. pa 9. apriliša so vsepovedik na Vogrskom dali notraspisati tiste mlajše v šaulo, steri do septembra v prvi klas. Tak je bilau tau v dvej dvojezični šaulaj v Porabji tö. Stariše so (z

Dončec Treiber, geseni do meli v prvom razredi 9 mlajšov, dva z Gorenjoga Senika, dva z Dolenjoga Senika, tri iz Sakalauvec pa dva iz Monoštra. Oni prej probajo največ takšni

geseni dobijo v vrtec štiri domanje mlajše, tri iz Števanovec, enega pa iz Andovec.

Kak zdaj vögleda, geseni ta bejdvej porabske dvojezične šaule mele več učencov

kak v tom šaulskom leti. Kak na Gorenjom Seniki tak v Števanovcaj konča šaulo 5 mlajšov, pride pa devet in šest. Pri letošnjom podpisu so stariške mogli podpisati dva dodatna dokumenta. V ednom dokumentu so mogli podpisati, ka po-

mlajši ali brezi nji) čakali na Dvojezičnoj osnovnoj šauli Jožefa Košiča na Gorenjom Seniki pa na Dvojezičnoj osnovnoj šauli v Števanovci. Kak smo o tom že pisali v naši novinaj, vsakša šaula je pred tejm mejla den oprejt vrat, gda so na šaulo pozvali stariše, steri majo šestlejtne mlajše. Pokazali so njim šaulo, leko so si poglednili kakšne vöre pa so njim raztomačili, ka vse nidi šaula mlajšom.

Kak nam je povedala senička ravnateljica Ildiko mlajšov dobiti, steri majo slovenske korenje ali so pa iz takšni vesnic, gde Slovenci živijo. Tau se njim je letos posrečilo, ka deteta, steriva prideta iz Varaša mata mater z Gorenjoga Senika. V Števanovci so nej meli takšo srečo, ka so v domanjom vrtci letos nej meli eno dejte nej, stero bi geseni v šaulo šlau. Oni do geseni meli v prvom klasi 6 mlajšov, trge so iz Varaša, eden je iz Rábafüzesa, eden iz Rátóta eden pa iz Rönöka. Je pa ravnateljica Agica Holec vesela, ka

znajo, ka se na tej šaulaj mlajši včijo v bejdvej rejči (slovenski pa vogrski), in se strinjajo (egyetértene) s tejm, ka de njino dejte ojdlo v dvojezični klas. V drugom dokumentu so se mogli odlaučiti, ali de njino dejte ojdlo k veronavuki ali k predmeti navuk o etiki. Vsi stariške prvošolčkov so se tak odlaučili, ka de se njino dejte včilo veronavuk, steri de od geseni v rednom urniki (órarend).

Marijana Sukič
Foto: A. Takač

Predsednika krovnih organizacij pri ministrici Tini Komel

Ministrica za Slovence v zamejstvu in po svetu Tina Komel in državni sekretar dr. Boris Jesih sta 9. aprila sprejela predsednika organizacij slovenske avtohtone narodne skupnosti iz Porabja, predsednika Zveze Slovencev na Madžarskem Jožeta

Ministrica Tina Komel s predsednikom Ropošem in Hirnökókom ter državnim sekretarjem dr. Borisom Jesihom

Hirnökóka in predsednika Državne slovenske samouprave Martina Ropoša.

Predsednika sta ministrico seznanila s trenutnim stanjem znotraj slovenske skupnosti v Porabju, spremembami zakonodaje na Madžarskem, ki se nanaša na njihovo delovanje in pozitivnimi premiki, ki so jih prinesla sprejeta priporočila XIII. zasedanja slovensko-madžarske mešane komisije za spremljanje Sporazuma o zagotavljanju posebnih pravic madžarski narodni skupnosti v Republiki Sloveniji in slovenski narodni manjšini na Madžarskem.

Pogovor na Uradu za Slovence v zamejstvu in po svetu

Sogovorniki so izpostavili pomen vključevanja mladih v manjšinske strukture, medijske oskrbe, zagotovitve ustrezne strokovne pomoči na področju šolstva ter se dogovorili o nadaljnjih skupnih korakih pri reševanju odprtih vprašanj.

(Urad Vlade RS za Slovence)

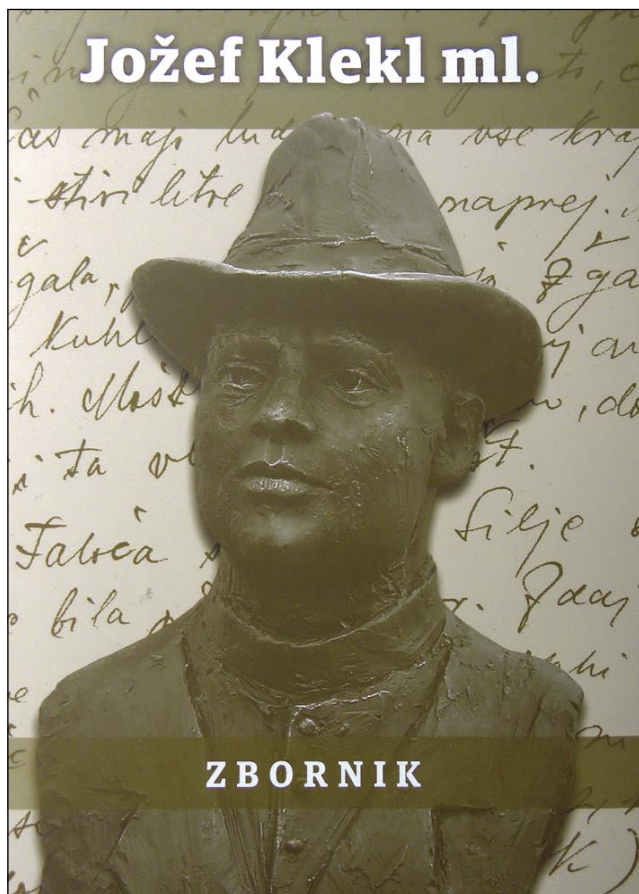
ZBORNIK O JOŽEFU KLEKLU MLAJŠEM

Pod pokroviteljstvom murskosoboškega škofa msgr. dr. Petra Štumpfa je bil 18. in 19. novembra 2011 v Dolencih simpozij o Jožefu Kleklu mlajšem, župniku v tem kraju do ta 1936 (rojen leta 1879 na Krajni). Na simpoziju se je zvrstilo več predavanj, postavili so priložnostno razstavo in pred cerkvijo odkrili doprsni kip Jožefa Klekla ml., delo akademske kiparke Irene Čuk. Udeleženci simpozija so se skupaj s škofom Petrom Štumpfom v Andovcih srečali s Porabskimi Slovenci. Dolenski župnik Vili Hribernik je mariborskega pomožnega škofa dr. Jožefa Smeja dalj časa spodbujal, naj le-ta organizira simpozij o Jožefu Kleklu ml., kar se je potlej zgodilo. Zdaj je izšel v uredništvu Franca Kuzmiča zbornik, v katerem so objavljeni referati s simpozija in nekatera slikovna gradiva, tudi fotografija doprsnega kipa Jožefa Klekla ml.

Zgodovinski vpogled v župnijo sv. Nikolaja v Dolencih je pripravil Vili Hribernik. Tako je zapisal, da je »*prva do sedaj znana omemba kraja, duhovnika in seveda tudi župnijske cerkve iz leta 1331.*« Zanimiv je opis iz leta 1698: »*Cerkev je krita s škodlami, prav tako tudi zidani zvonik. Zakristija je na severni strani in je obokana...*«. Avtor predstavi obseg župnije, prve omembe kraja in s tem župnije, prebivalstvo, število katoličanov, celo v porabskih Rihtarovcih/Ritkarovcih, podružnico v Šalovcih, župnijo Hodoš in tamkajšnje dušne pastirje, reformacijsko dobo in vse župnike s kratkimi biografskimi podatki; posebej so naštetih kantorji in ludimagistri, ki so bili organisti, kantorji in učitelji. Mateja Žižek je avtorica teksta Kulturno, izobraževalno, gospodarsko in socialno stanje v Prek-

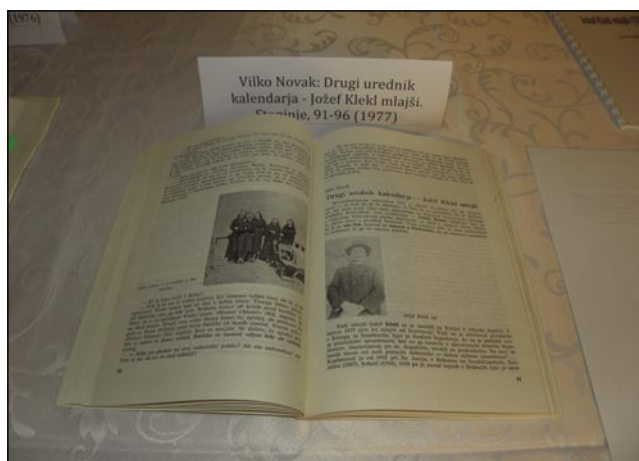
murju od srede 19. do začetka 20. stoletja. Omenja tudi prvega sombotelskega škofa Jánosa Szilyja, ki je »*deloval zelo povezovalno, Miklósu Kuzmiču je omogočil tiskanje njegovih*

čeli izvajati načrtno madžarizacijo. Namen je bil, da prekmurske Slovence oropajo še zadnjega kančka narodne zavesti. Učinek madžarizacije pa je bil

knjig.« Poznejši sombotelski škofi niso bili naklonjeni Slovencem, »*od leta 1828 se je v župnijskih šolah moral poučevati madžarski jezik.*« V

prav nasproten. Prekmurški Slovenci so se po zalugi duhovnikov upirali madžarizaciji, ohranili narodno zavest in jezik.« Dr. Stanislav

Razstavo o delu in življenju Jožefu Kleklu ml. je za simpozij pripravila Darja Kalamar Frece.

zaključku avtorica poudarja, da je bil za Prekmurce to čas velikih sprememb. Prekmurški Slovenci so do prehoda iz 19. v 20. stoletje živeli mirno. »*Takrat pa so nad njimi za-*

Zver objavlja popis in potek življenja Jožefa Klekla ml. (1879 - 1936). Ugotavlja, da je bil čas, v katerem je živel in deloval, intoniran z velikimi političnimi in družbenimi

spremembami, ki so ogrožale tudi slovenstvo v Prekmurju. Jožef Klekl ml. kot pastoralni delavec: liturg, oznanjevalec in voditelj je naslov prispevka Vinka Škafarja. O razsvetljenjski dejavnosti Jožefa Klekla ml. piše Lojze Kozar ml. V 26 letih je objavil nekaj čez 200 naslovov, vsebinsko pa njegove zapise lahko razdelimo »*na verske, gospodarske, vzgojne, zgodovinske, narodopisne, leposlovne, nekrologe in drugo. Največ je gospodarskih in vzgojnih zapisov (okrog 80), sledijo verski (40) in članki z drugih področij.*«

Jožef Klekl ml. (1879 - 1936) zaradi obrambe slovenstva ujet in vržen v zapor pa je naslov teksta dr. Jožefa Smeja. Vzrok za njegovo trpljenje izhaja iz dejstva, ker so »*madžarske oblasti šteje župnijo Veliki Dolenci kot neke vrste mejno trdnjavo; njenega župnika Klekla ml. pa kot enega izmed prvobraniteljev za priključitev Porabja in posebej Velikih Dolenc k Jugoslaviji. Če Veliki Dolenci pripadajo k Jugoslaviji, pade mejna trdnjava in se odpre Slovencem pot po slovenskih porabskih vaseh vse do Monoštra.*« To pa je bil razlog, zakaj je bilo treba župnijo Veliki Dolenci na vsak način ohraniti v sestavi velike Madžarske. Avtor opisuje 15-mesečno župnikovo trpljenje v Sombotelu, Budimpešti in Zalaegerzsegu, iz članka pa izvemo še marsikaj, kar je bilo povezano s prizadevanji, trpljenjem in odrekanjem ljudi za slovenstvo.

Kleklov prispevek k narodopisu opisuje Jelka Pšajd, pri čemer izhaja predvsem iz člankov v *Kalendarju Srca Jezušovega*, Metka Fujs pa se v svojem članku ukvarja z zgodovino v Kleklovi publicistiki. O jeziku in strukturi historije, kronike Jožefa Klekla ml., piše Mojca Horvat, lepos-

lovno besedo Jožefa Klekla ml. pa predstavlja Franci Just. Jedro njegovega besednega opusa tvorijo različna verska besedila, poljudna besedila, strokovni članki, publicistična besedila in raznovrstni drugi prispevki, našteje in podrobno razčlenjuje Kleklovo pisanje. Jože Vugrinec piše o Kleklovem uredniškem delu. Uredil je trinajst letnikov Kalendarja Srca Jezušovega in nekaj manj kot dva letnika *Novin Slovenske krajine*. Franc Kuzmič piše o prvi svetovni vojni in vojakih iz dolenske župnije in opozori, da na Goričkem, razen enega v vasi Ropoča, ni spomenika padlim v prvi svetovni vojni. Podobno velja za evangeličane, kot je ugotovil Viljem Kerčmar. Proti koncu zbornika je Bibliografija Jožefa Klekla mlajšega, ki jo je zbral Franc Kuzmič. Objavljena je tudi pridiga dr. Petra Štumpfa, v kateri škof posega na širše cerkveno in posvetno področje: »*Med Muro in Rabo živimo katoličani, evangeličani, binkoštniki, kalvinci, adventisti, Slovenci, Madžari, Hrvati in Romi. Resnično smo veliko dvorišče verske različnosti in narodnosti. Nismo pogani, smo kristjani, vendar pa mnogi že zelo oddaljeni. Iz cerkve so odšli na dvorišče trgovin, bank, borz, uporabe in zabave... Tisti, ki smo še ostali v cerkvi, ne moremo ostati brezbrizni. Ne bojimo se naše različnosti! Ustvarjajmo verski, socialni, kulturni in narodnostni dialog povesod, kjer je to mogoče.*«

Darja Kalamar Frece je na kratko opisala razstavo o Jožefu Kleklu ml., ki je bila med simpozijem, škof Jožef Smej pa je pripravil Kleklov kronogram ob 110-letnici posvečenja v duhovnika.

ERNEST RUŽIČ

Državno pa mednarodno priznanje slovenskim penzionistkam

Držjstvo varaški penzionistov je letos 22. marciua svetijlo 45. jubilej svojga dela, delovanja v varaškem gledališči.

Majči Lang

Zvöjn lejpi spominov, sve-tešnji gučov, popejvanja se je več priznanj podelilo tašni lidam, steri so doudji lejt z veltjim tröjdom dosta vse včinijli za društvo, so vodili svoje sekcije, meli brige za delo, programe pa člane dröjstva. Med njimi sta bile dve slovenske penzionistke tü, zakoj smo mi Porabski Slovenci, posebno pa penzionisti našoga slovenskoga dröjstva, fejs leko maudri (ponosni) pa veseli. Onad-vej so v Dröjstvi porabski slovenski penzionistov ranč tak med najbola pridnimi lidami pa najbaugšami vertinjami tü.

Predsednik dröjstva gospaud Karel Bauer je z veliko radostjov podelijo Častno diplomu (Díszoklevél), stero je vöpostavila Zveza penzionistov na Vogrskom (NYOSZ), eno najbola (po mojem najbola) aktivnoj, slovenskoj penzionistki v Porabji, ona je Majči Lang v Slovenskoj vesi. Majči neni, kak go zovemo tak mladi kak starejši, tak Slovenci, kak Vaugri, telkofele dela ma za seov, ka ji je pred-

sednik kumar zandolo gora našeti. Že 22 lejt vodi slovenčarske penzioniste, zdaj ji tü ma 37, ka je ena velka briga, dosta tröjda, časa, skrbi prosi. Prejk deset lejt popejva pri pevski skupinaj, 15. leto popejva v pevski skupini Békefi Antal, popejva z lerenci v penziji, s pevci pri cerkvenoj skupini, s slovenskimi ljudskimi pevkami pa pri cerkvenom zbori pri slovenskoj meši. Pomaga gora držati povezanost z Dröjštvom porabski slovenski penzionistov. Vsakšo

leto z veltji tröjdom pomaga pri programaj penzionistov na varaški civilni dnevaj, med prvimi je pri deli v Klubi harmonia, steri slöjži

v županiji (megyei szinten) kak v cejlom rosagi fejs priznato Dröjštvo varaški penzionistov.

Majči neni majo že mnaugo priznanj, v zadnji deseti lejtaj skur v vsakšom leti. Na konci lajnskoga leta so si s svojo vnukicov Szabino Lang zaslöjžili eno veliko priznanje, stero je tü Zveza penzionistov na Vogrskom dala prejk v Budimpešti. Vzeli sta se za veliko delo z natečajom »Életet az Éveknek«, steri je vönapisan za cejli rosag. Sta z rosaga med staudesetimi onedvej dosegli III. mesto. Sto bi si tau brodo, ka se eške za tašno delo tü vzemejo pa ka vnukico tü leko napelajo, ka je gnes posaba pohvalo vrejdnö.

Leko za gvüšno povejm, ka mi, steri Majči nenina dobro poznamo, sami leko vidimo, ka je Majči neni furt dobre vole, drüge lidi rada traušta, vsakšomi rada pomaga, tau rejč ne pozna, ka »nej«. Na razne programe z dobre vole

oprvim, slovensko priznanje iz Slovenije tü. Dröjštvo penzionistov v Murški Soboti je že več deset lejt povezano z varaškimi penzionisti tü. Za-

Aranka Schwarcz

tau je gospaud predsednik Karel Bauer na jubilejnom svetki želo posaba naprajti lejpo presenečenje (meglepetés) eni naši flajnsi sloven-

Estero Pleša z veliko radostjov podelila slovensko priznanje našoj Aranki Schwarcz v Varaši.

Priznanje Aranki je podeldjeno za tau, ka že 25. leto redno dela v dröjstvi, 24 lejt je vodila en tau, više tresti lidi, in tau furt z veliko brigov, pošteno opravljala. Za d o u g o l e t n o popejvanje pri pevski skupini Békefi Antal, pri cerkvenom pevskom zbori, pri slovenskom zbori pri slovenskoj meši, že dvajsto leto vodi porabsko slovensko pevsko

skupino pa skrbi ohraniti, gora držati domanje slovenske pesmi. Aranka neni je bila prva slovenska penzionistka, stera je pomagala povezati vogrsko pa slovensko dröjštvo pa tau aktivno gora držati več deset lejt. S svojo materno rečtjavu, z dobro človeško naturo, iskrenostjo (öszinteség), prijaznostjov je doudji lejt na veliko pomauč pri tejm, aj se leko dobro porazmejtja, lepau padašivata, vküper delata varaško pa soboško dröjštvo.

Aranka neni je tü ena med stebri med varaškimi penzionisti, ranč kak pri našom slovenskom dröjstvi. Po doudji lejtaj eške zdaj ne pozna tröjda, vseposedik je kreda, gde kaj dobroga leko včini, pa ji tau zdravdje dopisti, s svojim dobrim glasom pa dobro volauv je trno rada med lidami.

Iskreno, s toploga srca čestitam pa želim lejpa, zdrava pa doudja lejta v penziji, veliko poštenje v držini in od vsej nas.

Klara Fodor

Novine Zveze upokojencev Madžarske, na prvoj strani Majči Lang

za baugšo zdravdje, dosta dela, tröjda ma v tejm, ka je té klub lajnsko leto dobil priznanje kak „Najbaugša civilna organizacija v Varaši“, pa pri tejm ranč tak, ka je tak

odi, s vsikšim si trno lepau deja, dobroga srca pa döjše je.

Na tau velkom svetki Dröjštva varaški penzionistov se je vöpodelilo eno, pa tau

ski penzionistki. Na njagvo pobudo, mišlenje je gospa Angela Novak, predsednica Dröjštva penzionistov Murška Sobota, s svojo kolegicov, pravo rokauv gospauv

OD SLOVENIJE...

Premierka prvič obiskala Bruselj
Glavno sporočilo predsednice vlade Alenke Bratušek na njenem prvem obisku v Bruslju je bilo: Slovenija bo svoje probleme rešila sama, špekulanti pa naj svoje ocene utemeljujejo z dejstvi in številkami, ne da ugibajo tjavendan. Predsednik komisije Jose Manuel Barroso verjame, da bo Slovenija kos izzivom, a opozarja, da je pred njo zahtevna naloga. »Jasno sem povedal, da se Slovenija sooča z zelo zahtevno nalogo. Ne samo da mora izvesti reforme, temveč mora tudi zgraditi nepogrešljiv nacionalni konsenz, potreben za izvedbo teh reform,« je opozoril Barroso, a poudaril, da prihaja s sestanka z Bratuškovo »z občutkom zaupanja, da bo Slovenija kos izzivom«. Na konkretno vprašanje, ali je Slovenija sposobna sama rešiti probleme ali bi morala zaprositi za pomoč, pa je odgovoril, da Slovenija za finančno pomoč še ni zaprosila in da tudi nimajo indicij, da naj bi. Barroso je še poudaril, da »občuduje odločenost predsednice vlade, da okrepi slovensko gospodarstvo«, ter ocenil, da je njen takojšen prihod v Bruselj jasno znamenje, da namenja nova vlada evropski reformni agendi veliko pozornost.

Bratuškova pa je pred številnimi tujimi novinarji zatrdila, da bo Slovenija svoje težave rešila sama z doslednim izvajanjem zastavljenih ukrepov, Barrosu pa je obljubila, da bo vlada nadaljevala ukrepe, ki bodo zagotovili stabilnost države. »Pred nami in mojo vlado niso lahki časi, tega se zavedamo in na to smo pripravljene,« je še dejala ter izpostavila tri prioritete - ureditev bančnega sektorja, konsolidacijo javnih financ in privatizacijo. Prva naloga nove vlade je po njenih besedah stabilizacija bančnega sistema, s čimer se »ukvarjajo noč in dan«. Prav tako bo nova vlada po njenih besedah začela postopke privatizacije, saj lahko Slovenija svež kapital za nove investicije, zagon gospodarske rasti in nova delovna mesta dobi le tako.

Bratuškova se je na prvem obisku v Bruslju sestala tudi s predsednikom Evropskega sveta Hermanom Van Rompuyem in predsednikom Evropskega parlamenta Martinom Schulzom.

Skupni forum učiteljev dvojezičnih šol

Na pobudo Državne slovenske samouprave so se sredi marca na skupnem forumu zbrali učitelji in učiteljice porabskih slovenskih narodnostnih šol ter vodstvo DSS (DSS je od 01. 07. 2012 vzdrževalec dveh dvojezičnih šol) in svetovalka za narodnostna šolska vprašanja Edit Horváth Paukovits. Srečanje je potekalo na Srednji strokovni šoli Béla III., katere ravnatelj, Sándor Bedič - tudi sam Slovenec - je s toplimi besedami pozdravil svoje kolege, izrazil, da je z veseljem izpolnil prošnjo DSS in ponudil prostor za srečanje obeh šol z zastopniki vzdrževalca.

Sestanek je odprla Anita Kovač, vodja urada DSS, ki se je v zadnjih mesecih temeljito seznanila z za-

cilj, in sicer s ključnimi besedami povedano: na posredovanje čim temeljitejšega in poglobljenega znanja slovenskega jezika, na resnično dvojezičnost na šolah, tj. na rabo jezika vsepovsod, ne le pri urah slovenskega jezika ali pri dvojezičnih predmetih; poudarila je, da obe šoli morata delati skupaj z vzdrževalcem, z zastopniki madžarske vlade, s strokovnjaki, z vsemi institucijami matične Slovenije, ki so nam strokovno ali finančno na pomoč, z vsemi slovenskimi organizacijami doma in seveda sodelovati med sabo. Izpostavila je, kako veliko dolžnosti in odgovornosti imata dve ravnateljici kot prvi

Svetovalka za narodnostna šolska vprašanja Edit Horváth Paukovits je povzela novosti zakona o šolstvu

koni, predpisi, načeli s šolskega področja ter dobro spoznala stanje, situacijo naših šol.

Martin Ropoš, predsednik DSS, je predstavil proces prevzema dveh šol, in opozoril, da je enoten cilj vseh sodelavcev pri projektu, da slovenske šole postanejo »naše«, naj se lahko še naprej poučuje narodnostna slovensčina, naj ostanejo šole v dveh največjih porabskih vaseh, kajti zaprtje vzgojno-izobraževalnih institucij je enako kot umiranje malih naselij.

Poudaril je, da denar za delo zakonito zagotavlja madžarska vlada ter izrazil upanje, da to ostane tako tudi po septembru, saj v tem času še ni znano, kako bo potekalo finansiranje šolstva v novem šolskem letu.

Avtorica tega spisa, Erika Köleš Kiss, je v svojem prispevku predstavila pričakovanja DSS kot vzdrževalca glede vsebinskega dela na šolah, osredotočila se je na glavni

osebi šolskih institucij, ne le pri finančnih, temveč tudi v vsebinskih zadevah.

Edit Horváth Paukovits, svetovalka za narodnostna šolska vprašanja, sama ravnateljica hrvaške narodnostne šole, je povzela nove elemente leta 2011 sprejetega šolskega zakona na Madžarskem, opozorila učiteljske zbere na zakonito delovanje, izpostavila točke, na katere je treba posebej paziti pri dvojezičnih narodnostnih šolah, ter napovedala, da bosta obe šoli dobili v kratkem različne kontrole.

Sestanek so ocenili tudi učitelji in učiteljice kot koristnega ter se strinjali, da bomo redno organizirali skupne sestanke v korist »naročnikov«, tj. staršev, učencev, posplošeno v korist Slovencev v Porabju.

Erika Köleš Kiss

Zgodba štirinožnega hišnega ljubljénčka

Pravijo, da je pes človekov najzvestejši prijatelj. Gusti, štirinožni kosmatinec (nemški ovčar) na Gornjem Seniku, je tudi prijatelj svojega gospodarja, Ferenc Steimetz. Imata pa skupno čezmejno zgodbo, ki govori o dobrih ljudeh.

Po Ferijevih besedah je Gusti pobegnil od doma na pustni torek. On mu je zjutraj dal hrano, potem pa se odpravil v službo. Ko je

policijski upravi. Temu gospodu, kot je Feri povedal, mora biti hvaležen, da je njegov pes še živ.

Gustija so našli ne daleč od Tromejnika, v Kuzmi. Zato so spsom govorili nemško, ko slovensčine ni razumel. Ampak tudi to ni uspelo in so potem začeli razmišljati, da je pes verjetno iz Madžarske. Psa so odpeljali v zavetišče Mala hiša pri Mali Nedelji. Tukaj so mu dali ime Rolf.

Gusti-Rolf

zvečer prišel domov, je opazil, da njegovega psa ni doma. Misli je, da bo prišel nazaj, saj je že nekajkrat odšel od doma. Psa ni bilo domov, zato ga je začel iskati v bližnji okolici. Ni imel sreče.

Dnevi so minevali in Feri je mislil, da se Gusti več ne bo vrnil. Bil je žalosten, saj sta v skupnih letih postala zelo dobra prijatelja.

Neki dan ga je poklical sosed, da je videl njegovega psa na Facebooku. Feri temu ni verjel, kljub temu je šel pogledat sliko. Na sliki pa je bil res njegov Gusti. Tam je našel tudi telefonsko številko, ki jo je poklical. Gospa, ki je dvignila telefon, ga je seznanila s tem, da je njegov štirinožec v Sloveniji. Dala mu je telefonsko številko gospoda Denisa Farkaša, kriminalističnega tehnika, zaposlenega na murskosoboški

Ker Rolfa nihče ni pogrešal in ga nihče ni vzel domov, so ga hoteli poslati na »vekvečno počivanje«. Na srečo pa ga je potem vzel k sebi zgoraj omenjeni Denis Farkaš, saj je videl, da je pes vzgojen, samo ne razume ukazov.

Sobota pred cvetno nedeljo je bila za Ferija in Gustija zelo lepa, saj sta se po dolgem času spet srečala. Feri je moral v Mursko Soboto, kjer sta ga čakala gospod Farkaš in njegov pes Gusti. Ko je pes zaslišal Ferijev glas, je takoj skočil iz prtljavnika in tekkel k njemu.

Feri je poravnal vse stroške gospodu Farkašu in mu dal svoj naslov, da bo lahko obiskal Gustija na njegovem domu. Konec dober, vse dobro!

Martina Zakoč

Lipa
HOTEL • RESTAVRACIJA

Monošter - Szentgotthárd
Gárdonyi u. 1.

Tel.: (+36)94/383-060
E-mail: info@lipahotel.hu

Gledališki (ali Veseli) večer v Sakalovcih

V soboto, 6. aprila, je Slovenska narodnostna samouprava Sakalovci pripravila gledališki večer v sakalovskem kulturnem domu, kjer se je zbralo lepo število ljudi. Nastopili sta dve gledališki skupini Zveze Slovencev na Mad-

mi kmeti ter na obnašanje med ženo in možem, je napisal in na oder postavil Miki Roš. Nastopu je sledila še manjša pogostitev in prijetno druženje, tako smo lahko ob kozarcu pokramljali s sovaščani in igralci. Na gledali-

Predsednica Slovenske samouprave Irena Fasching pozdravlja gledalce

žarskem, Duo Fodor in Veseli pajdaši iz Števanovec. Po uvodnem pozdravu Irene Fasching, predsednice Slovenske narodnostne samouprave Sakalovci, so se Veseli pajdaši predstavili z njihovo novo komedijo, ki jo je napisal Laci Kovač, režiral pa Branko

škem večeru ni manjkalo dobre volje in smeha. Vedno smo veseli, če se v vasi sliši porabska beseda tudi preko tovrstnih kulturnih prireditev. Hvala obema gledališkama skupinama, da sta nam polepšali sobotni večer in da sta nas spomnili, naj se ne pozabi-

Na odru števanovski veseli pajdaši z veseloigro Ran iz glažojne

Pintarič. Rdeča nit zgodbe je, da zidarski mojster in njegov pomočnik hočeta s svojo novo zidarsko tehnologijo oslepariti bogato gospo, ki pa ni bila tako neumna, da bi jima verjela, čeprav sta jima pri tem pomagali še dve nevoščljivi sosedini. Duo Fodor pa je predstavil igro z naslovom Nauri pavar velki krumpič ma. Igro, ki hoče opozarjati na razlike med mestom in podeželjem, med bogataši in navadni-

mo smejeti, saj, kakor pravi stari pregovor, »smeh je pol življenja«. Upamo, da jih bomo lahko videli in slišali tudi ob kakšni drugi priliki in da bo takšnih dogodkov še več. Na tem mestu bi se v imenu vaščanov rada zahvalila Slovenski narodnostni samoupravi Sakalovci za organizacijo, Državni slovenski samoupravi pa za finančno podporo.

Anita Vajda
Foto: J. Illés

Pismo iz Sobote

V našon kraji je lipou

Skur vsikši pozna nebesko lejpo nouto, ka jo je napiso Djouži Brunec. V našon kraji je lipou, malo brejg je, malo dou ...pa tak tadale pa tak naprej. Nisterni pravijo, ka je tou najlepša nouta v našoj domanjoj rejči. Depa, nemo od zdaj tadale od lejpe noute piso. Bole me miga tou, če je v našon kraji rejsan lepou. Bole gledam, vse menje se mi tak vidi, ka bi rejsan lepou bilou. Najbole pa po tejm, gda je snejg taodišo. Pod njega se je skrilo vse tisto, ka se je zdaj pokazalo. V eni mestaj plastika, na drugi vsefele mašini, na tretji mestaj domanje smetje pa tak naprej pa tak tadale. Tokšoga, ka človek po lesej, po travnikaj pa v vodou ta nja, takšnoga skur več nega. Dobro, fligera eške niške nej najšo, autone, njegve gumine pa akumolatore, tou pa se gvüšno najde.

Zdaj na prve lejpe dnejeve pa se lidge po vasaj pa varašaj vküper spravljajo, ka do tou nebesko velko smetke pospravljali. Ja, vseposedik gestejo akcije, ka de v našom kraji znouva lepou. Tak je gé vsikšo sprtolejt. Depa, bole se puca, bole se vse vküper pobejra, se nigdar do kraja vred ne vzeme. Na, dva ali tri tedne do lejs, travnik, šanci pa potoki kelko telko brezi velkoga smetja, po tejm pa se znouva začne. Bole de vse zeleno, več de se na vsa tista mesta znouva znosilo človekove sramote. Depa, tisti, ka tou ta mečejo, nji je nikak nej sram gé.

»Eto smo v mojoj vesi vse koulakvrat ojdili pa vküper znosili, ka se je v enom leti nabralo,« je v soboto naprej rejč vzeu poznanec Boris. »Vej pa tou nej mogouče!« se je koriti začno. »Od vsega tistoga bi vejn tri rame leko napuno. Tam so bili trgé špajati, štirge ladilniki, dva zmrzovalnika, štirge divange, sedem školka za šankrejt, ena banja, nekšne vküper vtrgnjene lade pa eške, nete mi vörvali, eške mašin za pataun mejšati.« Na ton mesti si je Boris malo zdejno, si s špricerom lampe razlado pa šou po smetji tadale. »Leko bi si eške eden pa pau autona vküper sklau. Na malo bi čüden pa naoupačen vögledo, depa, vörvlite mi, gvüšno bi se leko z enin pelo.«

V tejm je nut v krčmou stoupo eden možakar pa krčmara pito, če leko eden paper na stenou zakeli. Dovolo njemi je, mi pa smo leko tapršteli, kak de v našom tali našoga maloga varaša tō akcija, aj za seuv spucamo.

»Ge gvüšno nemo! Aj tou tisti dejo, ka takšo delajo,« se je zgloso prvi.

»Istino maš! Ge tō nédem,« se je zgloso eške tretji, sejdmi pa slejgen.

Pa smo eške gnouk malo bole pršteli. Tam najbole spodkar je vcejlak na drouvno pisalo, ka de po akciji veselica, gesti šenki, pijača pa ranč tak.

»Na, vej pa, leko, ka si čas vzemen,« se je zgloso prvi.

»Istino maš, ge si ga tō najdem,« se je zgloso tretji, sejdmi pa eške slejgen.

Akcija je bila! Prišli so skur vsi, ka so leko prišli. Pet vör smo ojdli vse šejron pa skur telko vküper znosili kak pri Borisi. Po tejm pa tam na travniki pri lesej veselica bila. Redna veselica z dosta gestija pa pijače. Na drugi den so tam ostanoli cejli küpi plastični posanc, plastični talejrov od klobasi, tarazmetane konzerve od piva pa eške vsefele drugoga. Ja, po takši akcijaj je v našom kraji rejsan nebesko lepou!

Miki

... DO MADŽARSKE

Ne bo obvezne registracije pred volitvami

Parlament je prejšnji ponedeljek sprejel novelo zakona o volilnem postopku, ki jo je predsednik države januarja poslal v presojo ustavnemu sodišču, in je le-to ocenilo določene predpise zakona kot protiuustavne. Med temi je bila tudi obvezna registracija volivcev pred volitvami. Novela zakona je odpravila obvezno registracijo za tiste, ki imajo na Madžarskem naslov, registrirati se morajo tisti volivci, ki imajo madžarsko državljanstvo, toda ne živijo na Madžarskem, torej nimajo tu naslova. Druga skupina, ki se mora registrirati, so pripadniki narodnostnih skupnosti oz. tisti, ki želijo svoj glas dati na narodnostno listo. Lahko se registrirajo tudi tisti, ki pri glasovanju potrebujejo pomoč (glasovanje na domu itd.). Volivci, ki nimajo bivališča na Madžarskem, se lahko registrirajo od 1. avgusta 2013, ostali pa od 1. novembra. Parlament je odpravil tudi volilni molk na dan volitev oziroma 48 ur pred njimi. Poslanci so odpravili tudi prepoved objave političnih barometrov, ki bi po prvotnem zakonu veljala šest dni pred volitvami.

Kljub temu da je ustavno sodišče ocenilo predpis, da se v času volilne kampanje lahko objavljajo politični oglasi le v javnih medijih, kot protiuustavnega, ga je parlament ponovno sprejel, kajti med tem časom je bil sprejet četrti amandma madžarske ustave, ki to omogoča. Torej stranke oziroma organizacije, ki bodo postavile državno listo, bodo lahko v času volilne kampanje domačih ali evropskih parlamentarnih volitev oglaševale le na javni televiziji, ki bo zanje postavila enake pogoje. Politični oglasi na javni televiziji bodo brezplačni. Čas za politične reklame na javni televiziji bo razporedila Nacionalna volilna komisija. Omejitev ne velja za stranke ali organizacije brez državne liste. Oglaševanje v pisanih medijih, po internetu itd. bo neomejeno.

Dober pop se tö do smrti vči

Porabski Slovenci dobro poznamo Tibora Dončeca, po domanj-om Brouža iz Števanovec, kak šoferja. Zato ka dostokrat on pela avtobus, gda družtva, samouprave, skupine, verniki na izlet, na prauško, na prireditve ali kama inan dejo. Dapa kak človeka, kak traktorista ga že menje poznamo, bola samo tisti števanovski tau. Prejšnji keden sem ga doma v Farkašovci gorpisko, gda je ranč traktor popravlo.

- Tibi, ti si se devetdeset-tretjoga oženo pa si se v Farkašovce prišo, nej si zmišlavo na tejm, ka bi v Števanovci austo?

»Tau je tak bilau, ka gda sva se oženila, potistim sva tū pri tašči živela deset lejt, med tejm sta se dve hčerke naraudile, pa samo potistim smo začnili tū zidati. Meni se je doma tö fejst vidlo, dapa žena je vekšo domotožje mejla, pa te zato sva se tak odlaučila, ka tū v Farkašovci ostaneva. Tak sva te začnili tašo parcelo iskati, ka se nam vidi, dapa tau je nej bilau léko, zato ka so male bile parcele. Tri smo mogli küpti, pa samo tak so nam dali dovoljenje, ka leko zidava.«

- Težko je bilau tistoga reda parcelo najti pa küpti?

»Parcelo najti nej, dapa dobro parcelo je že težko bilau, tašo, štera se nam je vidla pa cejna je tö nej bila fejst viska.«

- Kak se spomniš nazaj na tisti čas, gda ste zidali?

»Nej je bilau leko, eden den sem v službi bijo, drügi den sem kučo zido, tau je tak šlau prejk dve leta. Dosta vse sem sam napravo, pa s tejm sem pejneze leko prišpari. Cejlo zemlau za fundament sem sam vöskopo, zato ka sem emo svoj bager. Te sem ešče küpo eden tovornjak, pa s tistim sem cejli šauder pa pejsek si sam domau zvozo. Gda ji več nej trbelo, te sem te mašine vse zaudo, pa iz tisti pejneze sem

strejo dau napraviti.«

- Kak velki je ram?

»Ram je 110 kvadratni metrov, garaža je pa kauli 80.«

- Kak tau, ka si tak velko garažo zido?

»Najprvin sem tak mislo ka zemenico (klet) napravim, dapa tū pri nas je fejst vlažno, zato smo te bola zidali. Vekšo garažo sem delo, zato ka če traktor popravlam, te tam moraš mesto meti, spoj pa te, če dva maš. Više mi je že prišlo, ka vsigdar vanej pod nebom, na sonci, na dežji sem traktor popravlo, za volo tauga sem tak velko garažo zozido. Tau gvüšno, ka če te včas, gda smo ram zidali, bi nej zozido garažo, te bi s tauga ešče gnesden nikanej bilau. Zato ka tak posaba vcujstanti pa znauva zidati se več človeki ne dá, etak pa te z ramom nagnauk smo tau tö napravili.«

- Spoznanci, rodbina ti je kaj pomagala, gda si zido?

»Gda je vekšo delo bilau, vsigdar sem emo pomauč, ovak so zidari, cimermange sami delali, zato ka so meli svoje delavce. Etak je nam baukše bilau, zato ka če vse vküpzračunaš, djesti, piti, te si skur ranč tam, kak če bi vöplačo delavce, pa etak si nikomi nej dužan. Drügo pa tau, ka gnesden že lüstvo nejma časa, vsakši samo leti, doma ne zandolej, nej ka bi ešče drügoma leko pomago.«

- Kak je bilau, gda ste se v

nauvi ram pakivali?

»Tau ranč taprajti ne more, kak je dobro, gda v svoj ram prideš.«

- Proto konca si že zato čak, gda te se leko pakivali, nej?

»Že smo računali, ka tau pa

tau ne vejm napraviti?

»Če sem kaj nej vedo, te sem od drügi proso tanače, tašo nej bilau, ka bi kaj nej vedo napraviti. Zvün tauga, če sem nej emo vcuj škeri, tašo se ma zgoditi. Dosta škeri mam, dapa zato vse nej, spoj pa taše, štere več lejt ne nücaš, pa so spoj drage. Tašoga reda je baukše, če nikan tapelaš, aj ti napravijo, kak bi se doma mantrau.«

- Ka bola rad delaš, voziš traktor ali ga popravlaš?

»Tau je tak, ka obadvajo rad delam, dapa nej tak, ka bi vsigdar samo tisto delo. Dobro se

Tibor Dončec

tisto ešče napravimo pa te se leko pakivamo, dapa kak aj povejm, ešče gnesden dje tašo, ka smo nej napravili. Istino, tak tau pravijo, ka z ramom nikdar ne moreš skončati, zato ka dočas vse napraviš, te že leko začneš znauva obnauvlati.«

- Nej zaman, ka si tak velko garažo napravo, vejpa s traktorami delati pa je popravlati je tvoj hobi, nej?

»Name so avtonge, najbola pa traktoje že od mladi lejt naprej fejst brigali. Gda sem mali bijo, pa sem kakšni traktor zaslišo v vesi, ka pufče, dja sem že tam bijo. Dosta sem odo k ednomi avtomehaniki, od steroga sem se tö dosta vse navčo, pa po poklicu sem tö klučavničar. Pa kak pravijo, dober pop se do smrti vči, dja sem se dosta vse tö iz svoji napak navčo.«

- Bilau tak, ka si pravo, ka

prikaulico sem si napravo, štera ranč tak žene kole kak traktor.«

- Tau je zato nej málo delo bilau.

»Nej je léko bilau, dapa nika sem mogo vönajti, zato ka poti so vsigdar bola slabše, nauvo prikaulico pa ne moreš küpti, zato ka je draga. Tak ka samo edna varianta ostala, če sam vcujstanem pa go napravim.«

- Bilau tak, ka si s stau prikaulicov vezno?

»Rejdko, dapa ma se zgoditi. Tašoga reda sem te z vitlov vöpotegnem, ka naprej na traktori mam.«

- Zvün tauga maš ešče kakšni hobi, mislim na tašoga, ka je nej z delom povezani.

»Mam, tau je nogomet, dapa na tašoga vaškoga mislim. Žau, zdaj že v Farkašovci nega ekipe, pa spoj rad sem vöodo na tekme. Najbole te, gda so se Števanovčerge pa Farkašovčerge špilali, zato ka tau so vsigdar velke tekme bile.«

- Tašoga reda si za koga navijol?

»Vejš, ka sem te delo? Tima sem bijo, nej sem smo nej sé pa nej ta vlejšti, zato ka Števanovci so moja rojstna ves, v Farkašovci pa živem.«

Karči Holec

Zveza Slovencev na Madžarskem	Novice	Programi, prireditve
<p>Zveza Slovencev na Madžarskem Magyarországi Szlovének Szövetsége</p>		
<p>Zveza Slovencev na Madžarskem</p> <p>Gardonyijeva 1 9970 Monošter/Szentgotthárd Telefon: 00 36 94 380 208 00 36 94 552 596 E-pošta: info@zveza.hu</p>		<p>zveza.hu</p>

STARI AUTO TAM ZA BAUTO

Za bauto že lejta pa lejta stogi eden stari auto. Niške ne vej, sto ga je tam njau. Ranč tak niške ne vej, kak dolgo je že tam gé. Eni pravijo, ka tresti lejt, drugi, ka dosta duže. Pa tou tö niške ne vej, kakši auto je tou. Vsikiš samo vej, ka je tou gé eden stari auto. Té stari auto pa eške kak dobro vej, kak je z njim gé.

Pijača

Naš Luigi, Lujzek si je po dugom časi zbrodo, kak bi bilou lepou, ka bi svoj libleni auto tak malo pelo po varaši. Ja, dolgo, dolgo ga je že nej vö iz garaže postavou. Če pa takšno pasko nanga ma, ka nej? Auto je zatoga volo trno srečen biu. Kak bi pa nej? Vej je pa auto zatoga volo napravleni, ka človek z njim nekan dé, se nekam pela, ka nej? Pa sta šla. Na, sta se pelala. Trno pomalek je šlou, samo aj se autoni kaj ne zgodi. Najprva sta se stavila v bauti. Lujzek je nej daleč nut v bauto šou. Bole je pasko emo, aj se autoni kaj ne zgodi. Tak je polonje pozabo küpiti. Depa, tou se ne šté. Samo ka je auto zdrav ostano. Po tejm sta se do pošte pelala. Tam je že vekša baja bila. Dosta lüdi je nut bilou. Lujzek se je mogo v red postaviti. Depa, neje dugo strpo. Vej drgouč pride, samo ka de leko skrb na auto emo. Po tejm je od vsega toga žeden grato. Trno žeden. Dugo, dolgo je isko krčmou, ka je stauce venej mejla. Tak je svoj libleni auto postavou vcejlak kcuj k terasi. Tak! Zdaj je leko velko posanco soka spiu pa svoj auto gledou. Trno lepau njemi je bilau. Sunce pa je šlou vse više pa vse bole je segrejvalo. Po tejm njemi je nej več tako trno lepou bilou.

»Tou je nej dobro nej za njegvo farbo pa spoj za nikoj nej,« si je pravo pa ga že škeu domou pelati.

Ga je škeu pelati. Tou pa zatoga volo, ka se je njegvi libleni auto že za prvim ovinkom dola stavo. Vse njemi je lagvo gratalo. Njegvi auto več néde! Njegvi auto je betežen! Njegvi libleni auto več ne pela! Vse je že oumani biu od nevoule. Samo je sejdo, se držo za volan pa nej vedo, kak tadale, kak naprej. Eške gnouk je klüch obrno, un pa je samo süjo kašlau. Kuman po tejm je vpamet vzeu. Je vpamet vzeu, ka tam na ednoj vöri nika nej vredi. Kazala njemi je, ka je auto ranč tak žeden, kak je un točkar biu. Ja, v velkoj brigi zanga je pozabo, ka un tö mora piti. Ka pancin mora piti. Brezi njega un nikak ne more z mesta.

Z ene nevoule je šou v drugo nevoulo. Mimo njega so avtoni vozili bole brž, kak je un svojga nigdar nej pelo. Leko steri v njega vdari. Sunce je segrejvalo vse bole pa vse bole. Zatoga volo leko njegvi auto eške bole betežen grata. Depa, nika je dun trbelo naprajti. Kuman, kuman ga je tam njau. Pa je po tejm kuman, kuman najšo edno črpalko, ka je leko pancin küjpo. Po tejm je kak najbolje brž leto nazaj do avtona pa iz plastične kantle nut v njega nalejo njegvo pijačo. Domou sta prišla vcejlak zmantraniva. Na, naš Luigi, Lujzek je biu zmantrani. Autoni je nika nej bilou, Doubo je svojo pijačo, vozo se je po varaši pa eške pajdaše autone je srejšo. Tak je njemi té den trno dobro spadno.

Lujzek je od vsega vküper zaspo kak bujti. Nin kouli pounouči ga nika vö iz postele liči. Velka briga, kak je gé z njegovim autonom. Bole brž kak brž je že v garaži biu. Neje vedo, če je auto vgasno ali pa nej. Na zdaj si je leko zdejno. Vse je vredi bilou. Šou je nazaj spat. Lujzek je spau, auto pa si je eške cejlo nouč brodo, kak njemi je lepou bilou. Dobro, malo je žeden biu, depa, tou se ne šté.

Ja, auto tam zar za bauto tou eške trno dobro pouni. Pouni tou tö, ka je po tejm več nigdar nej žeden biu. Tak žeden, kak je tam zar za bauto že lejta pa lejta.

Miki Roš

Zvezdoznanec, taovaj, jager pa sabou

Bilou je ednouk, nin indrik, ka je živo eden sirmak. Ov je meo štiri sine, depa takšen sirmak je bio, ka jin nej mogo öročine (dediščine) dati. Tou je pravo:

- Idte, moji sineki, srečo probat! Navčite se nikšo meštrijou. Odišli so štirge sinouvje srečo probat: ojdli so, ojdli, prišli so do križpoutja. Tou je pa šlou

na štiri tale; tak so se pogučali, ka po štiri lejtaj do se tuj srečali, či nedo mrli. Odüšo je cajt, štirge sinouvje so se vönavčili: prvi je bio zvezdoznanec, drügi je bio tauvaj, trejči jager, najmlajši pa sabou. Kak so šli domou, na križpoutji so se srečali pa šli k staromi öči, ka so se vönavčili meštrijou.

- Dobro, sineki moji, jes verjen – je pravo stari – ščen pa v tejn gvüšen biti! Nego ti moj sin, zvezdoznanec, ka vidiš na tiston drevji? Pogledni!

- Vidin eno gnejzdo: zlata ftica sedi v njej nad petimi djajci.

- No, tauvaj! Či takšo meštrijou maš, vkradni tistij pet djajc spod ftice, ali tak, ka naj vpamet ne vzeu!

Gori je splejzdo tauvaj na drevvo, pa se ma je zošikalo tak vkradniti djajce, ka je ftica nej vidla. Ta jij je dao öči, stari pa jij je doli djao na sto, na vsakši kikeo edno, peto djajce pa na sredino.

- No, moj sin, jager, či takšo meštrijou maš, etij pet djajc na

dvaue strejli z ednin strelon! Probo je jager, pa se ma je zošikalo.

- No, moj sin! Ti si se tüdi dobro navčo tvojo meštrijou. Na, pa zdaj ti, moj sin, sabou, ti moraš zdaj etij pet djajc vküp zašiti, depa tak, ka ftiči, šteri so v njij, naj nikšo falingo nejmajo. Vküp je zašijo sabou djajce, zošikalo se ma je.

- Depa tou je eške nej gvüšno, či se vözležejo, teda 'mo zvedli. No, tauvaj. Nazaj znosi djajce v gnejzdo!

Pa zošikalo se ma je djajce nazaj djati. Za par dni so se vözlegle male ftičice, zadovolna je bila z njimi njigva mati, samo eden rideči šraf so mele na šinjeki, gde ji je sabou vküp zašijo.

- Moji sinouvje, dobro ste se navčili svojo meštrijou, dapa zdaj morate tau pokazati! Prav te so čüli, ka se je zgibila kčer ednoga krala. Vzeme zvezdoznanec svoj dalnogled. Vpamet je vzeo kraličico na srejši mourja na skali sejditi, velki pozoj pa ji v naročji spi. Tak včasim idejo k krali, prosili so od njega en šift, ka s tistim 'do osloboudili kraličico. Srečno so prišli do skale. Premišlavali so, kak bi leko vkradnili kraličico. Sabou je pravo, ka trbej pozoja strliti. Zvezdoznanec je pravo, ka ne smejo, ka der kraličico zavadijo.

- Nego, tauvaj! Djajce si tö leko vkradno, njou tüdi vkradni!

Vkradno go je tak, ka pozoj nej vpamet vzeo. Odpelali so deklo na šift, pa so se pelali prouti kraji mourja. Teda je v pamet vzeo pozoj: gori se je zbüdo; kraličice nindrik nega. Včasim se je v luft zdigno: »Brž za njouv!« Vido je, ka se en šift približava kraji mourja, na tistom mora biti kraličica. Leto je cuj k šifti, vpamet ga je vzeo jager, pa brš v srce njemi je strejlo. Doli je spadno pozoj na šift, ladja je raznok spadnola, komaj je ostalo par desk, na tistaj so plavali. Teda je pravo jager:

- Etak nemo mogli do brejga priti, ar zmrznemo v vodej!

Teda je sabou ostanke šifta vküp zašiu z nekolko šivi. Osloboudili so se. Radüvo se je stari krao, ka je pá vido svojo kčer. Zato je pito od leginov:

- Šteri je vrejden, ka grata njeni mouž?

Tou veli zvezdoznanec:

- Samo jes! Jes san zagledno, ka je na srejši mourja!

Teda veli tauvaj:

- Samo jes san njé vrejden: jes san jo vkradno, zaman si jo vido, či nejsi vüpo po njou titi!

Teda pa veli jager:

- Zaman si jo vkradno, či jes nej bi doli strejlo pozoja, bi nas raztrgo!

Teda pa veli sabou:

- Samo jes san njé vrejden! Či jes nej bi vküp zašiu šift, bi se vsi vtoupili v vodou!

Skur so nejse svadili. Teda pa je velo stari krao:

- No, pa rejsan, vsejn štirin ne morem dati svoje kčerke, nego vam dam polonje mojjoga kralestva. Dojda vam tou? Ar lejpa je kraličica, ali boujše je v meri živeti.

Dobili so etak polonje kralestva i srečno so živeli do konca svojga žitka.

**Vporabsko
rejš prestavo:
Akoš Dončec**

